

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ: ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 21 Ἰουλίου 1912 | ΑΡΙΘ. 68

«Ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἴσαστο τὸν παῖδα καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ἐξεπλήρουντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ Μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ.
(Λουκ. 6', 43).

ΚΥΡΙΑΚΗ 10^η ΜΑΤΘΑΙΟΥ

« Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε εἶσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν φθε ». (Ματθ. 17, 17).

Τί φοβερὸς θυμὸς τοῦ Ἰησοῦ! τί μεγάλη ὀργὴ τοῦ Κυρίου! τί σκληροὶ λόγοι καὶ ἐπιπλήξεις καὶ ἔλεγχοι καὶ κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ σεληνιαζομένου καὶ κακῶς πάσχοντος ἐκείνου υἱοῦ, τοῦ ὁποῦ ἐζητεῖτο ἡ θεραπεία, καὶ κατὰ τοῦ πολλοῦ ἐκείνου πλήθους τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος πρότερον μὲν παρίστατο μάρτυς τῆς ἀδυναμίας καὶ οἰκτρᾶς ἀποτυχίας τῶν μαθητῶν πρὸς τὸ θεραπεύσαι τὸν πάσχοντα, νῦν δὲ περιεκύκλω μετ' ἀγωνιώδους προσδοκίας τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν δαιμονιζόμενον διὰ τὰ ἴδη τὰ ἐπ' αὐτοῦ θαυμάσια τοῦ Κυρίου, καὶ κατ' αὐτῶν τούτων τῶν μαθητῶν, οἵτινες καίτοι ἦσαν οἱ ἄριστοι ἄνδρες τῆς γενεᾶς ἐκείνης, ὅμως καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν καὶ ἀπιστίαν αὐτῶν «οὐκ ἠδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸ δαιμόνιον»!

Τίς ἄρα γε νὰ εἶνε ὁ λόγος τῆς τόσης μεγάλης ὀργῆς καὶ τοῦ υπερβάλλοντος θυμοῦ τοῦ Ἰησοῦ; καὶ διὰ τί αἱ μέμφεις καὶ οἱ ἔλεγχοι καὶ αἱ βαρεῖαι αὐταὶ ἐπιπλήξεις τοῦ Κυρίου δὲν ἀπευθύνονται μόνον κατὰ τοῦ ἀπίστου καὶ διεστραμμένου ἐκείνου πατρὸς, ἢ τῶν διεστραμμένων καὶ ἀπίστων Γραμματέων καὶ Φα-

ρισαίων τοῦ Ἰσραὴλ, ἢ ἐπὶ τέλους καὶ κατὰ τῶν ὀλιγοψυχησάντων καὶ ὀλιγοπιστησάντων ἐκείνων μαθητῶν, ὅσοι κατελήφθησαν κάτω εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους, ἀλλ' ἐκτοξεύονται μὲ τὸν πλέον γενικὸν τύπον ἐναντίον ὀλοκλήρου τῆς συγχρόνου τότε Ἰσραηλιτικῆς γενεᾶς, τὴν ὁποῖαν ἀποκαλεῖ ὁ Ἰησοῦς ἄπιστον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μεσσίαν, διεστραμμένην τὸν νοῦν, καὶ ἐξηχρηωμένην ἐν πᾶσιν ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν ἡθῶν διαφθορᾶς καὶ ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς καταστροφῆς τῶν πλαιῶν εὐτυχῶν καὶ εὐδαιμόνων ἡμερῶν τῶν προγόνων τῆς;

Νὰ ὀργίζεται καὶ ἀγανακτῆ τόσο ζωηρῶς ὁ πρῶτος Ἰησοῦς ἐναντίον ὀλοκλήρου γενεᾶς, ἐναντίον μιᾶς ὀλοκλήρου φυλῆς, ἐναντίον ἐνὸς ὀλοκλήρου ἔθνους, διὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν διαστροφὴν ὀλίγων, νὰ ἐλέγῃ καὶ νὰ ἐπιτιμᾷ καὶ σιγματίζει τόσο βαρέως ὁ μακρόθυμος Ἰησοῦς τὴν γενεάν ὅλην καὶ τὴν φυλὴν καὶ τὸ ἔθνος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξήλθον ὀλίγοι ἢ περισσότεροι πονηροί, ἄπιστοι, καὶ διεστραμμένοι, εἶναι ἐν θέμα, πρῶτον μεταξὺ ὄλων τῶν διδασκαλιῶν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, εἶνε ἐν ζή-

τημα ἄξιον σοβαῶς μελέτης, εἶναι ἐπίκαιρον διδάγμα, ἄξιον ν' ἀπασχολήσῃ τὸ διαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν μας, διότι εἶνε ἐν ζήτημα τῆς ἡμέρας, διότι καθ' ἐκάστην βλέπομεν τὸ φαινόμενον δι' ὀλίγους κακοὺς καὶ πονηροὺς ἐν τοῖς σπλάγχνοις μιᾶς κοινωνίας, ἐνὸς λαοῦ, ἐνὸς ἔθνους νὰ πάσῃ καὶ νὰ ὀδυνᾶται ὀλοκλήρως ἢ κοινωνία καὶ ἢ φυλὴ, καὶ ἐκείνοι ἔτι οἱ ἄνδρες τῆς γενεᾶς ἐκείνης, οἵτινες οὐδόλως προσέκρουσαν εἰς τὸν ἡθικὸν νόμον ἢ ἔπταισαν εἰς τὸν Θεόν.

Πρόσχωμεν, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου», εἰς τὸ σημερινὸν τοῦτο Εὐαγγέλιον καὶ ζητήσωμεν νὰ εὐρωμεν τὰς ἀφορμὰς, τὸν λόγον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς τόσης μεγάλης ὀργῆς καὶ τῆς τόσης ἀγανακτήσεως τοῦ Κυρίου ἐναντίον τῆς πονηρᾶς καὶ διεστραμμένης ἐκείνης γενεᾶς.

Πρόσχωμεν διότι ἡ μεταξὺ τῶν ἐδαφίων τοῦ σήμερον ἀναγνωσθέντος Ἱεροῦ τούτου Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀμέσως προηγούμενων ἐδαφίων τοῦ παρόντος κεφαλαίου ἀντίθεσις εἶναι λίαν ἐκπληκτικὴ. Ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀπὸ τῶν θαυμασίων. ὅσα ἐκεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξετυλίσσοντο, ἀπὸ τοῦ μοναδικοῦ ἐκείνου δράματος, καθ' ὃ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ὀκτινοβόλει ὡς τὸ φῶς, τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς ἡ χιών, ἡ δόξα αὐτοῦ ἔλαμπεν ὑπὲρ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τὰς ὑπερκοσμίους ἐκείνας συνεντεύξεις

τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἡλία μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, καταπίπτειμεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀπίστων Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, εἰς ἔργον σατανικῆς κατοχῆς, εἰς σκηναὶς πόνου, ἀδυναμίας, ἀπιστίας καὶ ἀθλιότητος, καὶ εὐρίσκομεν παιδίον ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δαιμονικῇ κατοχῇ, πατέρα ἐν ἀδημονίᾳ καὶ ἀπελπισίᾳ, μικρὰν ὀμήγυριν ἀδυνάτων μαθητῶν ἡττημένων ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Σατανᾶ, καὶ κύκλον ἐγωϊστῶν καὶ πεπωρωμένων Γραμματέων καὶ Φαρισαίων χαιρεκάκως ἐπιγελώντων καὶ ὀνειδιζόντων τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου τὴν ἀδυναμίαν. Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων καταστάσεων εἶνε λίαν μεγάλη.

Ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ταῦτα ἐλάμβανον χώραν, ἦτον ἡ ἡμέρα τῆς θείας τοῦ Κυρίου μεταμορφώσεως ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ. Καθ' ὅς ἀκριβῶς ὥρας ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ὅπου οἱ τρεῖς μαθηταὶ του, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἔπεσον τῆς γῆς, ὅπου καὶ ἀπεκοιμήθησαν, διότι δὲν ἠδύναντα ν' ἀτενίζωσι τὴν ἀθέατον τοῦ Κυρίου μορφήν, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Θαβώρ οἱ ἐναπομειναντες ἐννεα ἄλλοι μαθηταὶ του μετὰ τοῦ πανταχόθεν συρρεύσαντος πολυαριθμοῦ λαοῦ, ἀναμένοντες τὴν ἐκ τοῦ ὄρους κατάβασιν τοῦ Κυ-

ρίου, ἤλθον ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰς συζητήσεις καὶ λογομαχίας μετὰ τῶν ἐν τῷ πλήθει ἀναμεμιγμένων ἐγκαθέτων Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οἵτινες μὴ δυνάμενοι καὶ μὴ ἔχοντες τὸ ἠθικὸν θάρρος νὰ προσβάλωσι κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν Θεὸν ἄνθρωπον Ἰησοῦν, ἐστράφησαν πρὸς τοὺς καταλειφθέντας κάτωμετ' αὐτῶν μαθητὰς τούτους, πρὸς οὓς προσήγαγον ἕνα ἀσθενῆ παιῶνα σεληνιαζόμενον καὶ ὑπὸ δαιμονικὴν κατοχὴν διατελοῦντα, καὶ πειράζοντες αὐτοὺς τοὺς ἐπρότειναν νὰ θεραπεύσωσιν, ἂν δύνανται, τὸν δυστυχῆ ἑκείνον παιῶνα.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ἀντὶ κατ' ἀρχὴν νὰ μὴ ἀποδεχθῶσι τοιαύτας μωρὰς συζητήσεις μετὰ τῶν Γραμματέων, ἀντὶ νὰ μὴ δεχθῶσι νὰ τεθῆ εἰς τὴν δοκιμασίαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν Φαρισαίων ἢ ἀποστολικῆ αὐτῶν ἀξία καὶ ἡ θαυματουργικῆ των δυνάμις, ἀντὶ μάλιστα νὰ μὴ ἀμελήσωσι, κατὰ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπουσίαν τοῦ Νυμφίου, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀποστολικοῦ αὐτῶν ἔργου, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας, αὐτοὶ συνεπλάκησαν εἰς μωρὰς συζητήσεις μετὰ τῶν ἐνεδρευόντων ἐκείνων διεστραμμένων Φαρισαίων, καὶ ἐκ μεταίτιότητος καὶ ὑπερφροσύνης ἐζήτησαν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ νὰ θαυματουργήσωσι, θεραπεύοντες τὸν δαιμονιζόμενον ἑκείνον παιῶνα πλὴν «οὐκ ἠδυνήθησαν». — Τότε δὲ τότε οἱ Φαρισαῖοι, βλέποντες τὴν ἀδυναμίαν καὶ χρεωκοπίαν ταύτην ἐν τῷ θαυματουργεῖν τῶν Ἀποστόλων, ἤρ-

χισαν βαρεῖς καὶ ἀκατάσχετοι νὰ ἐπιτίθενται κατ' αὐτῶν προσβάλλοντες καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὑπαινισσόμενοι ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῶν μαθητῶν πρὸς τὸ θεραπεύσαι τὸν πάσχοντα, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ διδασκάλου των πρὸς τὸ θαυματουργεῖν.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ συγχύσει καὶ ταραχῇ τῶν πάντων καὶ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν Γραμματέων, καὶ τοῦ ὀδυνωμένου πατρός, καὶ τοῦ σεληνιαζομένου υἱοῦ, καὶ τῶν ἐνεῶν μαθητῶν, ἰδοὺ ἐπιφαίνεται ὁ Ἰησοῦς καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ὄρους. Μόλις ἐπλησίασε πρὸς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἀτενίσας πρὸς αὐτὸν ὁ λαὸς καὶ εἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐξεθαμβήθη. Ἐκ τοῦ θάμβους τούτου φαίνεται ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους μεταμόρφωσιν ἔφερεν ἀκόμη καὶ διετήρει τὰ σημεῖα τῆς ὑπερφουοῦς ἐκείνης λαμπρότητος καὶ τῆς θείας αἴγλης. Τὸ ἴδιον εἶχε συμβῆ καὶ εἰς τὸν μέγαν Μωϋσῆν ὅτε κατέβη ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὅπου εἶδε τὸν Θεὸν καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὰς ἐντολάς, καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ δὲν ἠδύναντο ν' ἀτενίσωσιν εἰς τὸ λάμπον πρόσωπον τοῦ Μωσέως, μετὰ τὴν τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ μὲν δόξα τοῦ Μωσέως ἐτρόμαζε τὸν λαόν, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἀντικρύξῃ, ἐνῶ ἡ δόξα τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ εἴλκυε καὶ ἐσχαγίνευε καὶ κατεγοήτευε τὰ πλῆθη, τὰ ὁποῖα «προστρέχοντα ἠσπάζοντο αὐτόν».

Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ περικυκλώσαντος αὐτὸν λαοῦ διέγνω τοὺς περὶ τῶν μαθητῶν ἐνδοιασμοὺς καὶ τὰς ἀμφιβολίας των καὶ τὸν κλονισμόν καὶ αὐτῶν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ λαοῦ ὡς ἐκ τῶν πονηρῶν καὶ διεστραμμένων καὶ σκανδαλωδῶν συζητήσεων τῶν Γραμματέων μετ' αὐτῶν. Ἀμέσως στραφεὶς πρὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ δεικνύων τοὺς μαθητὰς τοῦ ἠρώτησε «τί συζητεῖτε πρὸς αὐτούς;» Ἐν ᾧ δὲ οἱ Γραμματεῖς τεθορυβημένοι δὲν ἐγνώριζον τί ν' ἀποκριθῶσιν, ἰδοὺ προσέρχεται οἶονεὶ ἐπίκουρος μὲν αὐτῶν, κατήγορος δὲ τῶν μαθητῶν ὁ πατὴρ τοῦ σεληνιαζομένου παιδός, ὅστις ἀναφανδὸν εἰς ἐπὶ κόρον πάντων δημοσίᾳ ὀνειδίζει τὴν ἀδυναμίαν τῶν μαθητῶν εἰς τὸ θεραπεύσαι τὸν υἱόν του, καὶ οἶονεὶ διακόπτων τὴν ὁμίαν τοῦ Κυρίου εἶπεν αὐτῷ τὸ βαρὺ τοῦτο «εἰ τι δύνα-

σαι, βοήθησον ἡμῖν, ἀφοῦ εἰ μαθηταὶ σου ἀδυνατοῦντες οὐδέλωσ ἐμοὶ βοηθήσαι ἰσχυσαν».

Τότε πλέον ἐξερράγη ὅλη ἡ γανάκτησις τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τοῦ ἀπίστου ἐκείνου πατρός καὶ κατὰ τῶν διεστραμμένων καὶ κακεντρεχῶν Γραμματέων, καὶ κατὰ τῶν περι ἄλλα τυρβαζομένων μαθητῶν, καὶ κατὰ πάσης μονονουχί τῆς διεφθαρμένης ἐκείνης κοινωνίας, ἣτις αἰτία αὐτῆ οὔσα διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς ἀθλιότητας αὐτῆς, αἰτιᾶται εἰτα ἄλλους, καὶ ἄλλους μέμφεται καὶ ζητεῖ νὰ καλύψῃ διὰ τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἄλλων τὰ ἴδια ἀνομήματα, καὶ εἶπε τὰ φοβερὰ ταῦτα «ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ᾧδε».

Τὴν συνέχειαν ἄλλοτε.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Ὡς κεραυνός, διασχίζων αἴφνης τὸ πυκνὸν τῆς νυκτὸς σκότος καὶ ἐξαφανιζόμενος, οὕτως ἐνεφανίσθη ὁ προφήτης Ἡλίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, διασχίσας τὸ πυκνὸν τῆς ἀσεβείας σκότος καὶ ἐξαφανισθεὶς. Ἐκ Θεσβῶν τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐρήμου Γαλαάδ, ἐξ οὗ καὶ Θεσβίτης ἐκλήθη, ἐνεφανίσθη αἴφνης ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς

Σαμαρείας, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε πόθεν κατήγετο ποῦ καὶ πότ' ἐγεννήθη.

Μόλις τότε—ἀρχὰς τοῦ η'. π. X. αἰῶνος — προέκυπτον εἰς μέσον οἱ Ἕλληνες διὰ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀμήρου, ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον ἤδη διανύσει μακρὰν καὶ περιπετειώδη ἱστορικὴν πορείαν. Διηρημένοι τότε εἰς δύο Βασιλεία ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῆς θρησκείας τῶν πατέρων των,

καὶ ἐν Σαμαρείᾳ ἐλάτρευον, κατὰ τοὺς κακοὺς χρόνους τοῦ Ἀχαάβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ, τὸν Βάαλ καὶ τὴν Ἀστάρτην.

Αἴφνης ἡμέραν τινὰ ἐμφανίζεται ἐν Σαμαρείᾳ ὁ ἐρημίτης προφήτης Ἥλιος, γυμνόπους, μετὰ μακρῶν βοστρυχῶν, ἔνδυμα ἐκ τριχῶν καμήλου φέρων, ζώνην δερματίνην, θέαμα φρικιαστικὸν διὰ τοὺς ἀσβεῖς. Εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἀνάκτορα τοῦ ἀσεβοῦς Βασιλέως καὶ ἀναγγέλλει εἰς αὐτόν, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ὅτι, πρὸς τιμωρίαν του, ἀναστέλλεται ἡ βροχὴ ἐπὶ τῶν γαιῶν τοῦ Βασιλείου του. Μεταβαίνει ἐκ Σαμαρείας εἰς τὸν χεῖμαρρον Χορράθ, ὅπου ἐτρέφετο ὑπὸ τῶν κοράκων, ἀλλ' ἀποξηρανθέντος τοῦ χεῖμαρρου, ἕνεκα τῆς ἀνομβρίας, μεταβαίνει εἰς Σαρεπτὰ τῆς Σιδῶνος. Τὰ ἐκ τῆς ἀνομβρίας δεινὰ ἐπεξετάθησαν πανταχοῦ, εὔρε δὲ ἄσυλον ὁ προφήτης παρά τινι χήρᾳ, ἧς τὸν νεκρὸν υἱὸν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὴν ζῶντα.

Ἄλλ' ὁ Ἀχαάβ ἀναζητεῖ πανταχοῦ τὸν προφήτην, δι' ἀπεσταλμένων μανθάνων τὰς ἐκ τῆς ἀνομβρίας καταστροφὰς καὶ ἀκούων τοῦ λαοῦ τοὺς γογγυσμούς. Ἐμφανίζεται ἀτρόμητος ὁ προφήτης πρὸς τὸν ἀσεβῆ βασιλέα, ἐν ὀργῇ πρὸς αὐτὸν εἰπόντα, «Σὺ εἶ ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραὴλ;» Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ὁ προφήτης «οὐ διαστρέφω τὸν Ἰσραὴλ (ἐγὼ) ἀλλ' ἡ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν καὶ πο-

ρεύεσθαι ὀπίσω τῶν Βααλίμ», τῶν ψευδοῦσιν καὶ λατρευτῶν τοῦ Βάαλ. Τίς ἀγνοεῖ τὴν περαιτέρω τρομερὰν δοκιμασίαν τοῦ ψεύδους «τῶν Βααλίμ» ἐπὶ τοῦ Καρμήλου ὄρους;

Τετρακόσιοι πεντήκοντα «προφήται τῆς αἰσχύνης», ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ἀλέναντι τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ προφήτου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἥλιου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ εὐλογημένου ὄρους, καὶ δύο βωμοί, εἰς τοῦ Βάαλ καὶ εἰς τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ ἐκ δώδεκα λίθων κατὰ τὰς δώδεκα τοῦ Ἰσραὴλ φυλάς. Λίαν πρωῒ, μόλις ἤρχιζε ν' ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος (οὐτινος προσωποποιήσις ἦτο ὁ Βάαλ), ἐχαιρέτισαν αὐτὸν οἱ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης δι' ἀγρίων κραυγῶν «Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν!» Καὶ ἐχόρευον περὶ τοῦ βωμοῦ των, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κατέκειτο μόσχος. Κατὰ τὰ συμπεφωνημένα ἔπρεπε νὰ μὴ τεθῆ πῦρ ἐὰν δὲ ἐκαίετο τὸ θῦμα θ' ἀπεδεικνύετο ὅτι ἦτο ἀληθὴς Θεὸς ὁ Βάαλ. Ἄλλ' ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν κράζοντες οἱ ἱερεῖς του δὲν εἰσηκούοντο. Ὁ ἀληθὴς τοῦ Ἰεχωβᾶ προφήτης δὲν ἐφείσθη τῆς ἀφροσύνης των, καὶ δικαίως τοὺς περιέπαιξε, λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ φωνάζωσι περισσότερον. διότι ἐνδεχόμενον ὁ Βάαλ νὰ ἦτο ἀψησολημένος ἢ νὰ ἐκοιμᾶτο! Καὶ ἐφώναζον οἱ ἱερεῖς του, κατὰ τὰ θρησκευτικὰ των ἔθιμα κτυπῶντες τὸ σῶμά των διὰ μαχαιρῶν καὶ ἄλλων ὀργάνων μέχρις ἐσπέρας. «Καὶ οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις!» Ἦλθε τώρα ἡ σειρά τοῦ ἀληθινοῦ

προφήτου. Δὲν ἔθηκαν ἀπλῶς τὸ θῦμα ἐπὶ τοῦ ἀνεγερθέντος βωμοῦ ἀλλὰ καὶ κατέβρεξεν ἐπαιλημένως δι' ἀφθόνου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτισε λίμνην περὶ τοῦ βωμοῦ. Ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν ὁ προφήτης, καὶ αἴφνης πῦρ καταπεσὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγε τὸ πᾶν καὶ τὰ ὀλοκαυτώματα καὶ τὸν βωμὸν καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸ ὕδωρ! Ἐντρομος ὁ λαὸς προσεκύνησε τὸν ἀληθῆ Θεόν!

«Συλλάβετε τοὺς προφήτας τοῦ Βάαλ μηδεὶς σωθῆτω ἐξ αὐτῶν», ἐφώνησε τότε ὁ προφήτης, καὶ ἄνευ δισταγμοῦ πρὸ φοβεροῦ καθήκοντος σύρει τοὺς συλληφθέντας ὑπὸ τοῦ λαοῦ προφήτας τῆς αἰσχύνης εἰς τὸν χεῖμαρρον Κισσῶν, ὅπου καὶ κατασφάζει αὐτούς ἕνα πρὸς ἕνα. Μετὰ μικρὸν δαψιλῆς βροχῆ, διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ προφήτου καταπεσοῦσα ἐπὶ τῆς διψαλέας γῆς, ἐμαρτύρησεν ὅτι ἡ τιμωρία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀσεβήσαντος, ἔληξε διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν αἰτίων τῆς ἀσεβείας. Ὁ Ἀχαάβ ἀνεγνώρισε τὸν ἀληθῆ Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, μόνη δὲ ἡ πονηρὰ Ἰεζάβελ ἐζητεῖ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν φόνον τῶν ἠψευδοπροφητῶν, καταδιώξασα τὸν προφήτην τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ Ἥλιαν.

Ἄλλ' οὗτος, ὡς ἄνεμος τῆς ἐρήμου, μόλις ἐνεφανίσθη ἐχάθη. Προῦχώρησε πρὸς τὴν Βηρσαβὲ τῆς Ἰουδαίας, ἐκεῖθεν μετέβη πρὸς τὸ Σινᾶ, ἐνισχυόμενος καὶ συντηρούμενος ἐκ τῆς ἀγγέλου, ἀξιούμενος ἐμφανίσεων αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν

Δαμασκόν, ἔχρισεν εἰς προφήτην διάδοχον ἑαυτοῦ τὸν Ἐλισαίε, ἔκαμε νέαν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν πρὸς τὸν αὐθις παρανομήσαντα Ἀχαάβ, ἐξηφάνισε διὰ πυρὸς τοὺς ἐναντίον αὐτοῦ ἀποσταλέντας, καὶ τέλος ἀνηράγη εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπὸ πυρίνου ἄρματος, ἐνώπιον τοῦ Ἐλισαίε. Μετὰ τινὰ αἰῶνας, σὺν ἑτέρῳ ἀντιπροσώπῳ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῷ Μαῦσεϊ, ἐνεφανίσθη πάλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβῶρ, κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Τ' ἀνωτέρω δὲν εἶνε ἡ λεπτομερὴς τοῦ προφήτου Ἥλιου ἱστορία, ἡ γνωστὴ μὲν πάντας, ἀλλ' ὁ μέγας προφήτης δὲν ἔχει, κυρίως εἰπεῖν, ἱστορίαν. Ἐνεφανίσθη καὶ ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς, ὡς ὃν ἄλλου κόσμου, ἡ δ' ἐμφάνισίς του εἰς τὸν κόσμον τοῦτον σκοπὸν εἶχε κύριον τὸ ἐν τῷ Καρμήλῳ μέγα γεγονός. Ὁ παραπλανηθεὶς εἰς τὴν ἀσέβειαν λαὸς εἶχεν ἀνάγκην νὰ κατανοήσῃ αἰσθητῶς καὶ δι' ἐκτάκτου ὅλως τρόπου τὴν μεγάλην ἀποπλάνησίν του, νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὸν ἀληθῆ τῶν πατέρων του Θεόν. Δὲν ἴσκει ὁμοῦς τοῦτο πρὸς τὴν περαιτέρω τοῦ λαοῦ προφύλαξιν ἀπὸ νέας ἀποπλάνησεως. Ἐπρεπε νὰ ἐξαφανισθῶσιν οἱ αἰτίοι τῆς ἀποπλάνησεως, καὶ ὁ ζηλωτὴς προφήτης κατασφάζει ἰδίαις χερσὶ τοὺς ψευδοπροφήτας τοῦ Βάαλ, οἵτινες καὶ ἀνθρωποθυσίας προσέφερον εἰς τὸν ψευδῆ Θεὸν των. Τὰ ἐκτινασσόμενα εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ

Βάαλ καὶ φονευόμενα βρέφη εὗρον ἀμεύλικτον ἐκδικητὴν τῆς ζωῆς των καὶ τοῦ αἱματός των ἐν τῷ μεγάλῳ προφήτῃ. Οἱ σύροντες τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀκολασίας τὸ βάραθρον ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ διάπυρος ζῆλος τοῦ προφήτου Ἥλιου μένει ἀληθῶς μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παράδειγμα. Ἀξιοσημείωτον δ' ὅτι τὰ πρῶτα βήματα ἐν τῇ δράσει τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἑλισαιέ μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ διδασκάλου, ἐσημάνθησαν διὰ γεγονότος ὑπενθυμίζοντος τὴν ἐν τῷ χειμάρρῳ Κισσῶν σφαγὴν. Διασχίσας τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου διὰ τῆς μηλωτῆς τοῦ Ἥλιου μετέβη ὁ Ἑλισαιέ εἰς Ἱεριχὼν, ἐκεῖθεν δὲ προὐχώρησε πρὸς τὴν Βαιθίλ. Ἄλλ' ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ παιδάρια περιέπαιζον τὸν φαλακρὸν προφήτην, κρᾶζοντα ὀπισθὲν του «ἀνάβαινε, φαλακρέ, ἀνάβαινε!» Τὰ μετὰ ταῦτα εἶνε γνωστά. Δύο ἄρκοι ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δρυμοῦ καὶ κατεσπάραξαν τεσσαράκοντα δύο παῖδας. «Καὶ ἐπορεύθη ἐκεῖθεν (ὁ Ἑλισαιέ) εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμήλιον, κἀκεῖθεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σαμάρειαν» συνεχίσας τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου προφήτου καὶ διδασκάλου του.

Βεβαίως ὅ,τι ἐξαιρετικῶς ἐν τῇ δράσει τοῦ προφήτου τούτου ἐπετράπη, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν δύναται νὰ κατασιτῆ γνώμων. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁ φόνος τῶν διαφθορέων τοῦ λαοῦ, τῶν ἀποπλανώντων αὐτὸν εἰς τὴν ἀπιστί-

αν καὶ τὴν ἠθικὴν καταστροφὴν. Ἐπιβάλλεται ὅμως ἡ μίμησις τοῦ διαπύρου ζήλου τοῦ προφήτου Ἥλιου. Ὁ ζῆλος οὗτος εἶνε τὸ ἐξέχον σημεῖον ἐν τῇ δράσει αὐτοῦ καὶ τοῦτον ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ὡς γνώμονα πάντες οἱ παλαιότες ὑπὲρ τῆς ἀγίας ἀληθείας τῆς θρησκείας. Δὲν ἀρκεῖ ἀπλῶς ἡ ἄμυνα, ἀπαιτεῖται καὶ πόλεμος διὰ παντὸς θεμιτοῦ μέσου, μάλιστα δὲ τοῦ λόγου, ἐπιβάλλεται θετικὴ ἐνέργεια καὶ δράσις κατὰ τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ λυμεόνων, τῶν λατρευτῶν τοῦ Βάαλ τοῦ συγχρόνου ὕλισμοῦ. Ὁ ζῆλος τοῦ προφήτου Ἥλιου πρέπει νὰ χαρακτηρίζη τοιαύτην δράσιν.

Ἀξιοσημείωτον δ' ὅτι οὐδενὸς προφήτου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου Μωϋσέως, ἡ μνήμη παρέμεινεν οὕτω ζωηρὰ ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἑορτολογίῳ ὡς τοῦ Ἥλιου. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνικῶν ναῶν τοῦ Ἥλιου, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μετεποιήθησαν εἰς ναοὺς τοῦ προφήτου Ἥλιου, ἰδίως οἱ ἐν ὑψηλοῖς κείμενοι τόποις. Καὶ οὕτως ὁ καταλυτὴς τοῦ ψευδοῦς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἥλιου Βάαλ ἐτιμήθη ἰδιαζόντως ὑπὸ τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ.

Ἄρχ. ΧΡΥΣΟΣΤ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ Α'.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

(Fr. Thomas)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

ΑΙ ΘΑΙΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ

Ὅ,τι κυρίως ἐπαυξάνει τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου τὰς θλίψεις, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅποιον συγχρόνως εἶνε φύσεως τοιαύτης ὥστε νὰ παρέχη πολλὰς ἐλπίδας πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ, εἶνε ὅτι ἡ συνείδησις καὶ ἡ καρδιά του ὑποφέρουσιν ἴσως περισσότερο παντὸς ἄλλου μέρους τῆς ὑπάρξεώς του. Πράγματι δὲ μετὰ τὸν τῶν ρευμάτων, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ διακρίνη ἐν ταῖς κόλποις τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος, ὑπάρχουσι δύο χαρακτηριστικώτατα, τὸ ἐν ὄψει πρὸς τὴν ἀγιότητα, καὶ τὸ ἕτερον πρὸς τὴν ἀγάπην.

Ὡ! παρακαλῶ νὰ μ' ἐννεήσητε καλῶς ὅταν ἐμιλῶ περὶ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας καὶ πέθου διὰ τὴν ἀγιότητα, δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ὁ πόθος οὗτος εἶνε πάντοτε συνειδητὸς οὔτε πάντοτε λελογισμένος, ἀλλ' εἶνε μᾶλλον ἐπιθυμία κρείσσοнос ἠθικῆς καταστάσεως. Διότι οἱ ἄνθρωποι τῆς σήμερον φαίνονται συχνάκις ἀπεχθάνομενοι τὸ ἁμάρτημα, ἠσθάνθησαν

τὴν ἐξ αὐτοῦ τέρψιν, ἐπιὸν τὸ μεθυστικὸν αὐτοῦ ποτήριον, ἀλλ' ἠσθάνθησαν ἐπίσης τὴν πικρὰν αὐτοῦ τρυγά, δὲν ἐπιθυμοῦσι πλέον νὰ γευθῶσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ προτιμῶσι νὰ ἀποκαθαρθῶσι παντὸς τοῦ ἐξ αὐτοῦ ρύπου, νὰ θεραπευθῶσιν ἐκ τῶν ἐξ αὐτοῦ προερχομένων κακῶν, καὶ ἡ συνείδησις των ἀκριθῶς εἶνε ἐκείνη, ἡ ὅποια ἐνοχλεῖ αὐτούς, ὅταν ἐκ συμπτώσεως ἀκούσῃ τῆς φωνῆς αὐτῆς.

Διερωτῶμαι λοιπὸν ἐὰν δὲν εἶνε οὗτος ὁ κυριώτερος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἀποφεύγει αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχη τούτου ἀπασχολεῖται καὶ διασκεδάζει ἔργαζόμενος. «Οὐδὲν ἄλλο φοβοῦμαι ἐκτὸς ἑμαυτοῦ», μοι ἔλεγε μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς ὕλιστῆς ὀρθολογιστῆς.

Ἄλλὰ τὸ νὰ φοβῆται τις ἑαυτὸν δὲν σημαίνει ὅτι ἀκούει εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ὡς ἄλλοτε ὁ Ἀδὰμ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πτώσεώς του, τὴν βαρεῖαν καὶ ἐπιβλητικὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, λέγοντος αὐτῷ: «Ἀδὰμ Που εἶ; (Γεν. γ'. 9).

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὅταν εἶνε εἰλικρινής, αἰσθάνεται καλῶς ὅτι δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ ἑαυτοῦ καθήκον, ὅτι κατεπάτησε τὸν ἠθικὸν νόμον καὶ ὅτι ἔχει δίκαιον φοβούμενος νὰ συναντήσῃ τὸν Θεόν, τοῦ Ὁποίου τὴν ὑπαρξίν παρ' ὅλας τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς του δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ.

Ἡ καρδιά τῶν συγχρόνων δὲν εἶνε ἤττον τῆς συνειδήσεως ἀσθενής. Ὡς οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦσι νὰ μᾶς πείσωσιν ὅτι οὐδεμίαν δίδουσι σημασίαν εἰς τὰς θωπείας καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς μητρὸς των καὶ οἱ ὅποιοι ἐν τούτοις, ὅταν στερηθῶσιν αὐτῶν, θλίβονται βαθέως, οἱ σύγχρονοι ὑπερηφανεύονται ἐξωτερικῶς, πείθουσιν ἑαυτοὺς καὶ προσπαθοῦσι νὰ πείσωσι καὶ τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης καὶ τοῦτο καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν μετὰ πόθου ἀκρατήτου ἐπιδιώκουσι τὴν ἀγάπην ταύτην καὶ ἀποθνήσκουσιν ὡς ἐκ τῆς στέρσεως αὐτῆς. Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι ἐγνώρισαν αὐτοῖς κόσμον, ἐν ᾧ ἡ ἀγάπη δὲν ὑφίσταται εἰ μὴ μόνον κατὰ φαντασίαν. Ἡ φύσις ὁμοιάζει πρὸς μητριάν, εἶνε ὁμοία πρὸς πεδίον μάχης, ὅπου τὰ ὄντα ἀλληλοτρῶγονται τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ των ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ φύσις αὕτη τελείως ἀπεγοήτευσεν αὐτοὺς, εἰθισμένους νὰ νομίζωσιν ὅτι τὰ πτηνὰ τὴν ἀνοιξιν ἐκελάδουν χάριν αὐτῶν καὶ τὰ ἄνθη ἐμυροβόλουν διὰ νὰ εὐφραίνωσι τὴν καρδίαν των.

Αἱ ἱστορικαὶ ἐπιστῆμαι ἔδειξαν αὐτοῖς ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει ἐπίσης τί ἐστὶν ἀγάπη. Δὲν ὁμοιάζει ἡ ἀνθρωπότης αὕτη τὴν φύσιν; Δὲν εἶνε πλήρης ἡ ἱστορία αὐτῆς πολέμων, μαχῶν, πιέσεων καταστροφῶν, αἰχμαλωσιῶν καὶ ἐξανδραποδισμῶν;

Αἱ ψυχολογικαὶ ἐπιστῆμαι δὲν πκρέσχον αὐτοῖς ἐπίσης ἐποικοδομητικώτερον θέκμα, διότι ἀπεκάλυψαν τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ κυρίως τὸν ἀθεράπευτον αὐτῶν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν εἰς τὸ ν' ἀγαπήσωσιν εἰλικρινῶς.

Ἀναλογισθῆτε, κύριοι, κόσμον, ἐν ᾧ ἡ ἀγάπη ἤθελεν εἰσθε τελείως ἀποκεκλεισμένη, κόσμον, παριστῶντα ἀπέραντον μηχανισμόν, ὅπου τὸ πᾶν μὲν θὰ ἦτο τελείως διευθετημένον, ἀλλ' ὅπου θὰ ἔλειπεν ἡ ἀγάπη. Τίς ἐκ τῶν προτέρων δὲν κατανοεῖ, ὅτι ὁ κόσμος εὖτος θὰ ἦτον ἀπλούστατα φρικώδης, ὅμοιος μᾶλλον πρὸς τὸν Ἄδην παρὰ πρὸς τὸν παράδεισον, ὃν ὄνειροπόλησεν ἡ ἀνθρωπότης καὶ ὃν διακαῶς ποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν;

Ἡ ἀποψις λοιπὸν αὐτῆ τοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου ἄνευ ἀγάπης, εἶνε ἡ θλίβουσα τοὺς συγχρόνους, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι διακαῶς νὰ ἀγαπῶσιν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουσι πῶς πρέπει νὰ ἐπιτύχωσι: τούτου ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀγαπῶνται καὶ βλέπουσι περίξ των ἀνθρώπους ὡς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, παρ' οἷς τὸ συμπέρον πανταχοῦ κυριαρχεῖ.

Ἄλλαις λέξεσι, δια πάντα γνωρίζοντα νὰ βλέπη τὰ πράγματα καὶ

τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλησίον, οἱ σύγχρονοι καταλήγουσιν ἡμέρα τῆ ἡμέρα εἰς ὃ συμπέρασμα κατέληξεν ὁ ἄσωτος υἱός, ὅστις ἀπέθνησκε τῆς πείνης, βόσκων τοὺς χοίρους καὶ ὁ ὅποιος ἐνεθυμήθη μετ' ὀδύνης τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τόση ἀφθονία.

Πρέπει δὲ νὰ ἐμολογήσωμεν ὅτι τοῦτο ἀκριβῶς, ἡ τοιαύτη ἀκριβῶς κατάστασις παρέχει ἡμῖν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ παρηγορεῖ ἡμᾶς, τοὺς μελετῶντας ἐκ τοῦ πλησίον τὰ μέσα, δι' ὧν ἡ ἀνθρωπότης θὰ καταστή ἱκανὴ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ΤΟΝ ΜΟΝΟΝ ΙΚΑΝΟΝ ΝΑ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Πράγματι δὲ αὕτη αὐτῆ ἡ θλίψις του, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐποιησάμεθα λόγον, προπαρασκευάζει τὴν ἀντίδρασιν. Πολλοὶ τὴν σήμερον ἔχουσιν ἀηδιάσει ἐκ τῆς ἀθεΐας καὶ ἐπιθυμοῦσι θρησκείαν καὶ εὐχονται μυστικῶς νὰ δυνηθῶσι νὰ πιστεύωσιν ἐκ νέου, καὶ δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῇ συγχρόνῳ γενεᾷ βε-

Ἡ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ

μν, ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐξογκούμενον καὶ ὠθεῖν αὐτὴν ὄχι πλέον πρὸς τὰς Ἐκκλησίας, ὄχι πρὸς δόγματα καὶ διδασκαλίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ πρὸς πρόσωπον, τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐλκύει τσοσύτη μᾶλλον ὄσφ βαθμηδὸν ἀπογυμνοῦται πάσης σκέπης καὶ παντὸς περικαλύμματος, διὰ τῶν ὁποίων ἐκάλυψαν αὐτό. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἀναδεικνύεται ἡμέρα τῆ ἡμέρα ὡς μεγάλη πραγματικότης: «κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκυσῶ πρὸς ἐμυτόν». (Ἰωάνν. 12', 32). Τοὺς λόγους δὲ τούτους ἐννοοῦσιν ἄριστα οἱ ὁμολογοῦντες ὅτι δὲν μένουσιν εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ βίου των καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιποθοῦσι πλείονα ἀγάπην καὶ πλείονα ἀγιότητα.

Ἐν τῷ «Λαϊκῷ Κέντρῳ» τῶν Σοσιαλιστῶν ἐν Βρυξέλλαις, δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀνηρτημένην παμμεγέθη εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον οἱ Σοσιαλισταὶ θεωροῦσι καὶ ἀποκαλοῦσι «πρῶτον Σοσιαλιστὴν».

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πλείστα ὅσα παραδείγματα δύναται τις ν' ἀναφέρῃ ἀνδρῶν ἐγγηρασάντων ἐν τῇ ἀπιστίᾳ καὶ τῇ ἀθεΐᾳ καὶ τῷ ὑλισμῷ καὶ ὁμοῦς ἐχόντων ἐστραμμένα τὰ ὄμματα τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας πρὸς τὸ πολυπόθητον τοῦ Κυρίου πρόσωπον.

Καὶ διατὶ ἀρά γε ἡ σύγχρονος γενεὰ ἐπιποθεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Διότι ἀκριβῶς ὡς ἐξ ἐνστίχτου ἀνακαλύπτει ἐν αὐτῷ τὴν ὑπερτάτην ἐκδήλωσιν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς, τῆς ζωῆς, ὁποῖα ὄφειλε νὰ εἶνε, τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦσιν οἱ σύγχρο-

νοὶ νὰ ζήσωσιν. Αἰσθάνεται αὕτη ὅτι ἂν ὀλη ἡ ἀνθρωπότης συνεμορφουτο μὲ τὸν βίον ἐκείνου, ἡ γῆ θὰ ἀπέβαιεν οὐρανός. Τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου εἶνε ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν πόθον τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν. «Ἐὰν ἀνοίξῃς τὸν οὐρανὸν τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται (Ἦσ. 64, 1). οἱ λόγοι οὗτοι ἐξεφωνήθησαν ἐν ταῖς προσευχαῖς ἐκείναις, αἵτινες συχνάκις ὁμοίαζον πρὸς γογγυσμὸν καὶ βλασφημίαν μᾶλλον παρὰ πρὸς προσευχὴν, καὶ ὁ Θεὸς ἀπήντησεν, ἀπαντᾷ καὶ νῦν εἶτι ἀποκαλύπτων τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν προσδοκίαν τῶν Ἐθνῶν, τὸν τελείως ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τοὺς μυχίους πόθους τῶν ψυχῶν τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ, θά μοι εἴπητε, ποῖον εἶνε τὸ ἐλκύνον πάντα τὸν βουλόμενον νὰ ζήσῃ τὸν βίον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Εἰς ἀπάντησιν λέγω, ὅτι ἀνακαλύπτει ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ βίῳ τοῦ Κυρίου τοὺς δύο χαρακτῆρας τῆς κανονικῆς ζωῆς, ἥτις εἶνε θεία συγχρόνως καὶ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν, συμφώνως πρὸς ὅσα εἶπεν ὁ πολὺς Vinet:

«Ἐπιθυμῶ, ἵνα πᾶς ἄνθρωπος ἐγκρατεύηται, ἵνα εἶνε εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ ἑαυτὸν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἄλλων». Ἀκριβῶς λοιπὸν τοῦτο ἀποτελεῖ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἀγιότητα καὶ ἀγάπην.

Ἡ ΑΓΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ

Ἡ ἀγιότης συνίσταται ἐν τῷ ἐξουσιάζειν ἑαυτόν, ἡ δὲ ἀνάπη εἶνε ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἐξουσιάζοντος ἑαυτόν. Σημειώσατε δὲ καλῶς, ὅτι δὲν ὁμιλῶ ἐνταῦθα περὶ Χριστοῦ Υἱοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ περὶ Χριστοῦ, Υἱοῦ ἀνθρώπου. Πιστεύω ἐξ ὀλης μου καρδίας εἰς τὴν θεότητα Αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύω ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα Του. Ἐχω ἀνάγκην ταύτης ὡς καὶ ἐκείνης καὶ δὲν λησμονῶ ποτὲ ὅτι ὁ τίτλος τοῦ Σωτῆρος ἦτο ὁ τίτλος «Υἱὸς ἀνθρώπου», ὅστις ἀπαντᾷ πενήτην πέντε φορὰς ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, ἐνῶ ὁ τοῦ «Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» ἀπαντᾷ τετράκις ἢ πεντάκις μόνον.

Ἐχομεν ἀνάγκην ἐπίσης ὄχι μόνον μεταφυσικοῦ Χριστοῦ, τόσον ὑπερέχοντος ἡμῶν, ὥστε νὰ μὴ ἡμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ, ἀλλὰ Χριστοῦ ἀνθρωπίνου, ἀδελφοῦ κατὰ τὴν κυρίαν καὶ ἀληθῆ τῆς λέξεως σημασίαν, ὅστις ἀδελφὸς ἀποκαλύπτει ἡμῖν Θεὸν πάσχοιτα, Θεὸν κλαίοντα, γνωρίζοντα καὶ αἰσθανόμενον τὴν θλίψιν τοῦ πατρὸς τοῦ ἀσώτου Υἱοῦ, Θεὸν ἀνθρωποπαθῆ τρόνον τινά. Οἱ σύγχρονοι ἡμῶν δὲν δύνανται ν' ἀνεχθῶσι τὴν ἰδέαν Θεοῦ ἐξαφανισθέντος ἐν τῇ οὐρανίῳ μακαριότητι, τόσον εὐτυχὸς ὥστε νὰ λησμονῆ ὡς ἐκ τῆς εὐτυχίας του τὰς θλίψεις καὶ τὰς ὀδύνας τῶν πλασμάτων του. Ἐχουσιν οὗτοι ἀνάγκην Θεοανθρώπου τ. ἔ. ὄντος τὸ ὁποῖον νὰ καίνοποιῇ συγχρόνως τόσον τὴν καρ-

δίαν ὄσον καὶ τὴν συνείδησιν, ἐπειδὴ εἶνε συγχρόνως ἀγάπη καὶ ἀγιότης.

Ἄς ἴδωμεν καὶ ἐξετάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δύο τούτους χαρακτῆρας τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αἵτινες ἔλκουσι πρὸς αὐτὸν τὴν ψυχὴν τῶν συγχρόνων, ὡς ὁ πόλος τὴν μαγνητικὴν πυξίδα.

Ἡ ἀγιότης τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν εἶνε βεβαίως ἡ γελοιογραφία τῆς ἀγιότητος. Πόσοι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὴν ἀγιότητα ἐννοοῦσι τὴν μικρονοίαν, τὴν ὑποκρισίαν, τὴν μωρίαν! Ἐν τῷ ἐν Γενεύῃ Κολλεγίῳ ἀποκαλοῦσιν «μικροὺς ἀγίους» τοὺς ὑποκριτὰς μαθητὰς, αἵτινες φαίνονται μὲν ἐξωτερικῶς φρόνιμοι, ἐσωτερικῶς ὁμοῦς εἶνε μεστοὶ πάσης κακίας.

Παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν μανθάνομεν ὅτι ἀγιότης εἶνε ἡ ἀρμονία καὶ ἅγιος ὁ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀποκαλούμενος «καλὸς κἀγαθός». Ἄγιος σημαίνει ἄνθρωπον κατὰ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, ἄνθρωπον ἀγαθόν, εὐθύν, ἀληθῶς εὐγενῆ, ὅστις πραγματοποιεῖ τὴν ἀρμονίαν καὶ ἰσορροπίαν τῶν ἀντιθέτων. Συνήθως ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ ἐλαττώματα παρὰ τὰ προτερήματά του· ἐν τῷ Χριστῷ ὁμοῦς, τῷ ἀγίῳ τοῦ Θεοῦ, συμβαίνει ὅλως τοῦναντίον. Αὐτός, ὅστις εἶνε ἀμειλικτος ἐχθρὸς τῆς ἀμαρτίας, ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως τὸν ἀμαρτωλόν. Αὐτός, ὁ θερμὸς φιλόπατρις, ὁ κλαίων διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐλκόμενον πρὸς πάντας τοὺς

ἀνθρώπους καὶ ἔλκει ἐπίσης πάντας πρὸς ἑαυτὸν. Αὐτός, ὁ ἄνθρωπος τῆς μονώσεως, τῆς προσευχῆς, εἶνε συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας, τῆς δραστηριότητος. Αὐτός, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πάντας, ἀγαπᾷ ἕκαστον κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον, ἕκαστος ἔχει τὴν θέσιν του ἐν τῇ καρδίᾳ του, θέσιν, ἣτις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς αὐτῷ, ὡς συμβαίνει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν τέκνων τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός. Αὐτός, ὁ τὰ μάλιστα ἀνδροπρεπής, ἔχει τὴν τρυφερότητα τῆς τρυφερωτάτης τῶν μητέρων καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὅταν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀντικρίσῃ τὸν Κύριον, ἢ συνείδησίς του ἱκανοποιεῖται καὶ λέγει αὐτῷ: «Ἰδοὺ ποῖος ἔπρεπε νὰ εἶσαι, Ἰδοὺ ποῖος θὰ ἐγένεσο, ἂν ἐνεπιστεύεσο σεαυτὸν εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ». Μετὰ τοῦ Πιλάτου κραυγάζει: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος!», ἄνθρωπος τοιοῦτος, ὅποιον θὰ ἐδημιουργοῦμεν αὐτὸν ἂν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ, τοιοῦτος ὅποιοι ἠέλομεν νὰ ἦμεθα, τοιοῦτος ὅποιοι θὰ γίνωμεν ἡμέραν τινά, ἐν ἐκπληρώσωμεν πράγματι τὸν προορισμὸν μας.

Ἀλλὰ σπεύδω νὰ προσθέσω, ὅτι τὴν ἀγιότητα ταύτην ὁ Κύριος ἀπέκτησε ζήσας τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος ὢν «πεπειραμένος κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας» (Ἐβρ. δ', 15) ἐγνώρισε τὰ ἔργα μας, τοὺς κόπου μας, τὰς χαράς μας, τὰς θλίψεις μας, ἤθελε νὰ ἐδρίσκῃται πάν-

τοτε ἐν τῷ συνήθει κύκλῳ τῆς ζωῆς καὶ οὐχὶ ν' ἀπομακρύνῃται αὐτοῦ.

Ποῖον τὸ μουσικὸν τῆς ἀγιότητος ταύτης; Ἡ οὐκὶ καὶ κατὰ γράμμα εὐπέθεια εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. (Ἰωάνν. δ', 34). «Ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε» (Ἰωάνν. 8, 29). «Οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω ἀλλ' ὡς Σὺ, πάτερ». (Ματθ. κς', 39). Ἄλλαις λέξεσιν, ὑφίσταται μετὰ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τελεία ἄρμονία, ἄρμονία ἀδιάσπαστος καὶ ἀδιάλειπτος, ἣτις κατανατᾷ εἰς τὴν ἀπόλυτον συνάντησιν τῶν δύο θελήσεων.

Ἴδου λοιπὸν τί τὸ ἐλύον τὴν σύγχρονον γενεάν, ἰδοὺ τὸ σαγηνεύον πάντας τοὺς θέλοντας νὰ ὦσιν ἄνθρωποι κατὰ τὴν κυρίαν καὶ ἀληθῆ, τῆς λέξεως σημασίαν.

(Ἐπεταί ἡ συνέχεια).

† Ὁ ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Αὔριον Κυριακὴν 22 Ἰουλίου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς:

Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ' Ἀλατσάτων.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ' Φακουλά, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ Τιμίου Προδρόμου (Σχοινάδικα).

Ὁ ἑλλόγ. κ. Π. Κασιναβάκης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ' ἁγ. Βουκόλου.

Ὁ ἑλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιάκης π. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος.

Ἐπίσης θέλει κηρύξῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ' ἁγ. Δημητρίου ὁ ἑλλόγιμος κ. Βασιλείος Εὐθυμίου.

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

(Κατὰ τὸν Wagner)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

Ὅταν εἶναι τις νέος δὲν εἶναι ἐν γένει κακός. Καὶ αὐτὰ τὰ θηρία, ὅταν εἶναι μικρά, δὲν εἶναι ἄγρια. Τὰ θηριώδη ἔνστικτά των ἀφυπνίζονται βραδύτερον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς ὠραιότατα ἀποτελέσματα, ἀρκεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν εὐτυχῆ ταύτην φυσικὴν διάθεσιν. Γνωρίζω ἐν Ἑλβετίᾳ φοιτητικὰς ἀδελφότητας, ὅπου αἱ διαφοροὶ πολιτικαὶ ἰδέαι δὲν ἔχουν καμμίαν ἰσχύν. Αἱ ἀδελφότητες αὗται εἶναι ἀρκετὰ συνδεδεμέναι ὥστε νὰ ἀναπτύσσῃται μετὰ τῶν μελῶν αὐτῶν ἡ φιλία. Αὕτη καθὼς καὶ ὁ ἔρως ἐμφωλεύει ἐνίοτε μετὰ τῶν ἀνθρώπων διαφόρου καταγωγῆς καὶ διαρκεῖ πέραν τῶν φοιτητικῶν χρόνων. Ἐνίοτε οἱ φίλοι αὐτοὶ τῆς νεότητος εὐρίσκονται εἰς πολιτικὰ στρατόπεδα ἀντίπαλα ἢ χωρίζονται δι' ἄλλων ἀποστάσεων, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἡ ζωὴ. Ἀλλ' αἱ κοιναὶ ἀναμνήσεις ἀφίνουσι νὰ ὑφίσταται ἔδαφος οὐδέτερον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συναγίνονται καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς μέγα μέρος τῆς πικρίας των. Βεβαίως ταῦτα συμβαίνουσι παντοῦ καὶ παρ'

ἡμῶν. Ἀλλ' εἶναι ταῦτα ἐξαιρέσεις. Μᾶς ἀνατρέφουσι κατὰ ποιμνίακῶν ρισμένα καὶ τὸ συμφέρον τῆς πολιτικῆς μερίδος ἀπαιτεῖ πολλάκις ἡ νεότης νὰ εἶναι ἐτοίμη εἰς μάχην.

Ὁ Sainte Reuve εἶπεν:

«Εἰς τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων ἐννιάραξι ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε νέος καὶ τοῦ ὁποίου ἐπέζησεν ὁ ἄνθρωπος».

ὑπὸ μίαν ἔποψιν τοῦτο εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ δικαιότερον νὰ ἐλέγετο ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πολὺ ἐνωρίς ἀποθνήσκῃ ἐν ἡμῶν εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντος, ἐπιζῆ ὁ συμβολαιογράφος, ὁ νομικός, ὁ καθηγητής, ὁ πολιτευτής, ὁ χρηματιστής, ὁ χειρῶναξ, ὁ κληρικός. Καὶ ὅταν εἰς τοὺς ἐπιζῶντας τούτους, εἰς τὰ ἔλεινα ταῦτα λείψανα, διμλήτῃ τις περὶ ἀνθρωπότητος, περὶ τῶν πρὸς αὐτὴν καθηκόντων καὶ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἀποκρίνονται: Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἄρα γε δὲν θὰ ἠδύνατό τις διερχόμενος τὴν χώραν ἡμῶν νὰ εὕρῃ πλῆθος ἀνθρώπων, ἐν οἷς τὸ ὄνομα τοῦ φιλοπάτριδος ἀπέθανε πολὺ γρ

γορα διὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν εἰς ἓνα ῥιζοσπάστην, ἀναρχικόν, μοναρχικόν, ἐλευθερόφρονα κλπ. κλπ. ; Δι' ἀγάπην τῆς ὠραίας μας πατρίδος ἀναπτύσσωμεν ἐν ἡμῖν τόσον πολὺ τὴν ιδιότητα τοῦ φιλοπάτριδος ὥστε νὰ ἐπιζῇ αὕτη ὄλων τῶν ἐπιθέτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ θὰ ἔλθῃ νὰ τὸ περικαλύψῃ, καὶ ὅς προσπαθῶσωμεν νὰ δημιουργήσωμεν κέντρα ἀρκετὰ φιλόφρονα, ὅπου νὰ δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν μετ' ἀνθρώπων, ἐχόντων καλὴν θέλησιν καὶ προερχομένων ἐκ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τοῦ πνευματικοῦ ὀρίζοντος.

* * *

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, πρέπει νὰ ὑπερπηδήσωμεν τοὺς κοινωνικοὺς φραγμοὺς. Ἡ σπουδάζουσα καὶ ἡ λαϊκὴ νεότης θὰ ἠδύνατο πολὺ νὰ ὠφεληθῶσιν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Κατὰ Μάϊον τοῦ 1891, ὅτε ἐγένοντο αἱ ἐφορταὶ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Toulouse ὁ Κος Jaures, καθηγητῆς τῆς φιλοσοφίας ἔλεγε ταῦτα : « Πρέπει ἢ ἐν τῇ ἀληθείᾳ πρόοδος μερικῶν νὰ ἐξαπλωθῇ διὰ τῆς προόδου ὄλων ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ καθὼς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ Μαΐου, ὁ ὠραίος κῆπος, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὰς κατοικίας ταύτας, ἀποστέλλει μέχρι τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τὴν πνοὴν καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ἀναγεννωμένης γῆς, οὕτω καὶ ἡ ὑψηλὴ ἐπιστήμη

καὶ ἡ ὑψηλὴ ἰδέα πρέπει νὰ ἐπηρεασθῶσιν διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἀναγεννήσεως τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Ὁραϊότατα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐφαρμῶσωμεν.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αἰδεσιμώτατον Πρωτοπρεσβύτερον κ. Ἰωάννην Καρατζᾶν (40 Ἐκκλησίας). — Αἰδεσιμώτατον Πρωτοπρεσβύτερον κ. Κωνσταντῖνον Παπᾶ Πετριδὴν (Ῥοδολεῖβος). — Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνθιμον Α. Μαρίνον (Σαλιχλή). — Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουνάκην (περιοδεύοντα). — Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον κ. Μᾶρκον Κεντητὸν (Ἱεροσόλυμα). — Ἱερολογιώτατον Ἱεροδιάκονον κ. Κωνσταντῖνον Ψαρρᾶν (Σώκρια) καὶ Κον Γεηγόριον Ν. Ἀμπατζόγλου (Αἰδίνιον). Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — Α. Σεβασμιότητα ἅγιον Κορυτσᾶς κ. κ. Γερμανὸν (Κορυτσᾶν) καὶ Κον Ἱπποκράτην Χαρ. Γαλδαδᾶν (Δεδεαγάτς). Ἑλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς. — Κον Ἀναστάσιον Δ. Δαλιάκογλου (40 Ἐκκλησίας). Συνεμορφώθημεν ὁδηγίας ἡμῶν. — Κον Γεώργιον Σκλάβον (Μύλασσα). Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη.